

11/3

Danmark, Sverige och Atlantpakten

Den danske utrikesministern Ole Björn Kraft har i ett föredrag i Lund behandlat "Danmarks väg till Atlantpakten". I stort sett var föredraget objektivt refererande, och hr Björn Kraft diskuterade inte mera ingående skälen för Danmarks anslutning väster ut. Han framhöll emellertid att denna anslutning var nödvändig för att situationen inte skulle bli densamma som på 1930-talet och att Danmark genom densamma fått garantier för förberedd hjälp; han underströk också att den demokratiska gemenskapen var den naturliga konsekvensen för Danmark "om vi skulle äga hopp om att de livsvärden, samhällsformer och ideal som vi sätter främst skulle kunna bevaras". Behövlig och välkommen var utrikesministerns förklaring att det danska folkets stora majoritet "om det ställes inför valet mellan vapenlös neutralitet och försvarsgemen-

skap, lika litet som 1949 skulle tveka om vad det borde välja"; utan skäl påstår ofta isolationisterna i Sverige både i fråga om Danmark och Norge att en ändring av opinionen skulle ha uppstått efter inträdet i pakten.

Med lätt hand berörde hr Björn Kraft Sveriges ställning. "Det är naturligtvis inget tvivel om att det skulle betyda ett stärkande av Atlantpakten och särskilt av dennas nordliga flank om Sverige blev medlem av alliansen." På övligt sätt tillfogades att "vi förstår och erkänner Sveriges ställning till Atlantpakten". Denna obligatoriska hövlighetsformel, som vi är vana att höra från norskt likaväl som från danskt håll, kan naturligtvis inte dölja det uppenbara förhållandet att de skäl som talat för Norges och Danmarks övergivande av isolationismen äger giltighet också för Sverige.